

ÉRDEMES VOLT? Hodossy-Takács Előd

Jn 9,35-38: Meghallotta Jézus, hogy kiközösítették, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: Hiszel te az Emberfiában? Ő így válaszolt: Ki az, Uram, hogy higgyek benne? Jézus így felelt neki: Látod őt, és ő az, aki veled beszél. Erre az így szólt: Hiszek, Uram. És leborulva imádta őt.

Egy hosszú történet záró mozzanatánál már nem várunk újabb csúcspontra. Lezárást remélünk. Egy utolsó képet, ami megmutatja, hogy mindenki célba ért: akinek szerelmesnek kell lenni, annak a nyakába borulnak; a síró kisfiú keze fejével megtörli maszatos arcát, és halványan elmosolyodik, mielőtt elindulna az anyja felé; a gyilkos kezén kattann a bilincs, és már a hátát látjuk, ahogy elvezetik. Nem kell több fordulat, második vagy sokadik katarzisz. A sztoriban ennyi volt.

Az evangélium néha felrúgja ezt az elemi szabályt, például egész héten olvasott történetünk, a vakon született gyógyulási történetében. A vak már lát. Túl vagyunk a zúgolódáson. Kihallgatták, akiket ki kellett hallgatni, akinek az volt a dolga, hogy értetlenkedjen, az értetlenkedett, akire a háritás feladatát osztotta a rendező, az háritott. Eközben a meggyógyított ember néha mellékszereplővé vált, helyére lépett a Szombat (így, nagy kezdőbetűvel!), a szülő, a hagyománytisztelő, a vitatkozó és a száját tátó. Elvégre ilyen az ember. Közben pedig kicsit már sok a katarzisz. Hol van ennek a történetnek a tetőpontja?

- A humanista azt mondaná: amikor megnyílik a szeme. Az ember problémája megoldódott, happy end - lehet lelkendezni.

- A kiközösítés pillanatában, ez lenne a megkeseredett véleménye. Mert megint sikerült elfojtani valamit, ami olyan szépen indult...

- A csúcspont? Hát a kihallgatáskor! Mondaná a jólfésült teológus, hisz mi múlhatná felül az Ige és az emberi élet összekapcsolódása feletti diskurzust, a valóságos teológiai vitát?

Értjük mindezt. Igazuk is van. De ott bent valahol érezzük, hogy nem, mégsincs igazuk. Érezzük, hogy a történet igazi csúcspontja az egész eseménysor legcsendesebb, leginkább bensőséges része. Amikor egy hányatott sorsú embert látunk leborulva Jézus lábánál. *“Azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei”*, hangzott a történet elején. Isten szándékai akkor érnek célba, amikor megtaláljuk a helyet, ahol azonosak lehetünk önmagunkkal, amikor minden értelmet nyer, mert tudjuk honnan jövünk és hová tartunk, sőt az is világos, kinek köszönhetünk mindent. Jézus lába, az imádat helye, a pont, ahonnan nincs tovább. Ahová érdemes volt elindulni. Itt már nem fáj a kiközösítés. Aki ide jutott, az mindent lát.

IMÁDKOZZUNK! Mindenható Istenünk, mennyei atyánk! Tied a dicsőség életünk minden sötét pillanatában, és legyen tiéd a dicsőség akkor is, ha világosság gyullad számunkra. Fogadd szívesen könyörgésünket, és engedd, hogy eléd vigyük életünk és világunk minden megoldatlan nyomorúságát. Bánjuk vakságunkat és értetlenségünket. Bánjuk Téged komolyan nem vevő, csonka humanizmusunkat, és bűnbánattal tekintünk embert figyelmen kívül hagyó teológiai megnyilatkozásainkra. Add, hogy felismerjünk téged, és ne akarjunk máshol lenni, csak közeledben, ne akarjunk másra tekinteni, csak Rád, és ne akarjunk máshol boldogulást keresni, egyedül Nálad. Ámen.